

BÚSTIA

► ► ►
quadra (Grups de Recerca de Manresa i de Berga), a la Funerària Ferran de Berga, al Dr. Del Campo i al jutge de Berga, i, finalment, agraim al cos de Mossos d'Esquadra de Barcelona la delicadesa en el moment de comunicar-nos la trista notícia.

Família Aguirre Cañadell
Barcelona

De què serveix?

És indignant! De què serveix posar en funcionament un servei d'autobusos nocturns interurbans si no podem saber-ne els horaris ni els recorreguts? A la pàgina web de TMB no hi surten, per telèfon tampoc no me'ls han sabut dir, m'han donat el número de la companyia que suposadament se n'encarregava, però tampoc no en són els responsables. "Ha de trucar al 010", m'han dit. Però al 010 només s'hi pot trucar des de Barcelona. ¿I els altres com se suposa que ho hem de fer? Molt útil, sí senyor. Si fem res, fem-ho ben fet.

Núria Vallet Muntada
Terrassa

A en Joan Cardona, 'Ninyín'

"Solitud que amb el teu record / s'esvaeix com si fos el fum / d'aquell foc d'estels / que brilla als teus ulls, / als teus ulls". Així sabia fer que les paraules parlessin d'amor. Així va fer un darrer cop d'ull al passat. Va morir en diumenge. Sense cap distintiu

Ninyín Cardona, adéu

"No ho pensis i escolta el so de la llum, que no acabarà quan mori el temps". Això ens transmet la cançó *El so de la llum* del Ninyín, guitarrista de Sopa de Cabra. Avui tots els teus amics i companys ens hem reunit per acomiadar-nos de tu i sentir la teva energia per darrera vegada. Són molts els qui han gaudit de les teves cançons, dels acords que sortien de la teva guitarra o de la força que desprenies sobre l'escenari. Però jo vaig tenir el privilegi de conèixer Joan Cardona, el guitarrista més alegre i divertit del rock català. Els anys de concerts que vaig viure des de primera fila puc dir que sempre els duré amb mi. Sempre et recordaré com el músic més alegre i entregat amb les fans, i et vull agrair que allarguessis la màgia de qualsevol concert explicant acudits al camerino o fent unes "birres" a qualsevol bar. Siguis on siguis, Ninyín, gràcies per fer la banda sonora de la meua adolescència i per ensenyar-me a viure la vida al ritme del rock'n roll.

Mireia Xancó Ceballos
Barcelona

especial: la música i les paraules. *"Es difícil recórrer / el mundo entero y no encontrar un lugar, / es difícil alcanzar / ese justo punto donde estar en paz, / es difícil reducir / la vida a un simple comenzar y acabar"*. Molta llum, Ninyín.

A.S.G.
Palma

Ambigüitats constitucionals

Al punt 3 de l'article 16 de la Constitució s'hi pot llegir que "cap confessió tindrà caràcter estatal". Molt bé, entesos, diu el lector. Però si segueix llegint veurà que tot seguit, al mateix punt, es diu: "Els poders públics tindran en compte les creences religioses

de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església catòlica...". I aquí es presenta la primera dificultat, perquè hom pot preguntar-se fins on poden arribar aquestes simpaties del poder estatal per l'Església sense que l'aplicació pràctica del sentiment faci trontollar l'afirmació anterior, referida a la seva aconfessionalitat. No és el mateix, per exemple, que el ministeri de l'Interior permeti simpàticament unes processons pels carrers de la ciutat, que aprovar al consell de ministres una quantitat d'euros suficient per pagar el sou dels mossos i les despeses del culte. No seria el mateix cedir a l'Església unes aules per a l'ensenyament de la religió que fer-se càrrec de pagar el sou dels 18.500 professors encarregats

d'impartir-la. En tots dos casos es podria parlar de la vulnerabilitat dels drets del ciutadà, obligat a lluitar per preservar la cartera de possibles insults a la seva intimitat.

D'aquí la necessitat d'eliminar les ambigüitats de la nostra Constitució. El ciutadà no pot ser col·locat en situació de possible víctima per un Estat oficialment aconfessional que, mogut per una simpatia desbordant vers l'Església, seria capaç de sacrificar-lo, obligant-lo a incloure el seu nom en la llista dels qui demanen caritat.

Miquel Mulet Durán
Caella de Palafrugell

Els menors de Melilla

L'última notícia que causa perplexitat és que el delegat del Govern a Melilla nega que expulsar famílies amb fills delinqüents sigui inhumà o inconstitucional. Fa segles que els càstigs s'apliquen a l'infractor i no a la seva tribu o a la seva família. Quina culpa en tindria ell, per exemple, si el seu germà cometés un delicte?

El mínim que podem exigir de qui ens governa és que conegui les lleis, també les que ha aprovat el seu propi grup parlamentari, i si no n'és capaç pot assessorar-se convenientment a càrrec dels ens públics. Ni la llei d'estrangeria, ni el seu reglament, ni la llei de seguretat ciutadana ni cap altra permeten prendre mesures pròpies d'un sistema penal de la prehistòria.

Antoni Fernández Laborda
Barcelona

Regular la prostitució

Seguim contemplant com es desarticulen xarxes de prostitució, i no precisament amagades. Els seus promotors, però, segueixen sense arronsar-se, i l'ampliació dels negocis no s'atura. Darrere d'això, el drama propi d'aquesta activitat, al qual s'han d'afegir pressions, maltractaments i enganys. El primer que necessiten les prostitutes és la regularització de la seva activitat per guanyar autoestima –i reconeixement social– i fer valer els seus drets com a persones. Mentre es van posant pedaços, la problemàtica augmenta. Si és que la llei no ho permet, els polítics haurien de trobar la manera d'aconseguir el mateix resultat, perquè no podem anar presumint de fars de la llibertat mentre aquestes coses –com d'altres– segueixen passant. I no estic parlant de moralisme, sinó de dignitat humana trepitjada.

Joan S.
Barcelona

◆ Totes les cartes adreçades a la **Bústia** de l'AVUI –encara que es publiquin amb inicials– han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número del carnet d'identitat. Així mateix, cal que siguin escrites a màquina a doble espai i per una sola cara, i que no superin les quinze línies d'extensió. En cap cas es mantindrà correspondència sobre les cartes adreçades i no publicades ni s'atendran trucades telefòniques. Es poden enviar per correu, fax (93 316 39 46) o a l'adreça electrònica bustia@avui.com

DES DEL MOLÍ

NO HI HA PASTORS

Maria de la Pau Janer

A Catalunya hi falten pastors. Més de la meitat de places de pastor no estan cobertes: un seixanta per cent de llocs vacants que esperen qui els ocupi. Aquest ofici, antic i bell, ens remunta als inicis de la història de la humanitat. Ens evoca èpoques remotes, aquelles en què l'home vivia en harmonia amb la naturalesa, quan tot era pròxim a la terra i al seu equilibri. Ens hi trasllada. Avui el món és fet d'asfalt i de pressa. No tenim temps per assegurar-nos a contemplar el cel, des de la terra humida de fresc. Tampoc no tenim temps per al silenci.

Els pastors eren criatures silencioses, personatges que vivien la seva existència de persona humil, que no ha llegit grans llibres però que sap interpretar els signes del cel.

Durant les llargues nits de l'estiu, els pastors contemplaven el cel i hi endevinaven els cercles que fa el món. Coneixien el silenci que passa per les coses i les deixa quietes,

quasi condormides, però que permet que ens hi apropem per interpretar-les. Els pastors habitaven la nit i formaven part del seu silenci.

Els pastors que cantava Virgili, que vivien a llocs paradisiacs, tenen poc a veure amb els pastors de veritat. Els pastors de carn i os toquen de peus a terra. Saben que la vida no és una història de flors i

violes, de somnis fràgils i irrals. Els pastors, que són homes que passen llargues temporades lluny de casa seva, estan fets a l'aspror de la terra i a les seves sorpreses. Han patit les gelades que calen la pell i han sabut escalfar-se vora el foc amic.

Diuen que, si no hi ha pastors, hauran de ser substituïts per robots. Us imaginau la incoherència? Els robots sota la nit estelada, contemplant els astres. Què hi deuen poder llegir, a la volta del cel? Quines mans poden escalfar-se, a les brases? Quins camins poden recórrer sota la nit ampla?